

Pertanto sedetti sulla scalinata di Piazza di Spagna e vidi John Keats mentre affondava le mani nella piccola fontana a forma di barca dicendo: «Il cuore di Roma batte, ma se vai di fretta sentirai battere solo il tuo».

Vagabondai fino all'alba, mi fermai piena di devozione sulla piazza vuota della Basilica di San Pietro, immaginai che nella sala dell'Auditorium di Santa Cecilia il pianoforte si trovasse in modo tale che dal centro della sala si possa vedere la casa del Signore e un paio di giorni più tardi scoprii che era proprio così. Girovagai per i vicoli di Trastevere, dove poi sarei passata ogni giorno per tutti i nove mesi, perché quei piccoli ristoranti che si nascondono sotto i pergolati, ma che pure vengono traditi dagli odori provenienti dall'interno, avevano dei sapori che ancora adesso avverto sulle papille gustative.

Erano le cinque del mattino quando, tornando verso casa, arrivai con i crampi alle gambe a Campo de' Fiori, dove i venditori ambulanti si davano già da fare. Stendevano le tende sulle lastre di pietra del mercato e iniziavano a tirare fuori le merci. L'uno innaffiava accuratamente i fiori multicolori, poi li disponeva in secchielli di metallo e legno, un altro accarezzava la sua frutta perché sorridente più rossa; c'era anche chi faceva passare per nuovi abiti usati e chi attaccava una fetta di limone al muso di un grosso pesce pescato durante la notte. Eppure c'era qualcosa che li accomunava tutti: tutti avevano il marchio della felicità, la speranza del domani e, se pure c'erano dei problemi materiali o di famiglia, sicuramente non lo davano a vedere. A partire da quel giorno, se andavo al mercato tre venditori si ritrovavano a litigare e le cose degeneravano a tal punto che per nove mesi potei portare a casa senza pagare frutta dolcissima dall'uno, verdura croccante dall'altro e dal terzo una ricotta inimitabile. E ogni giorno mi accoglievano con un «Come stai bella ragazza?»

Potrei scrivere di arte, di chiese, di palazzi e di storia, perché ne conosco, ma questo è già stato fatto da altri autori di libri di viaggio che forse non hanno mai bevuto un Chianti color porpora, non hanno mangiato nient'altro che pizza, la sera non sono mai stati nelle piazzette ad ascoltare una serenata e non hanno mai immerso i piedi nel Tevere dall'acqua color argento. Non sono mai stati da soli al centro del Pantheon a guardare la luce che fa capolino dalla cupola, non si sono mai intrufolati di notte fra le rovine del Foro Romano per rivivere il corteo di trionfo di Giulio Cesare, non hanno mai cantato, la notte, le finestre illuminate del Colosseo e non hanno mai scacciato in italiano alle Terme di Caracalla i ragazzini che volevano borseggiarli.

Io ho visto e vissuto tutto a Roma, i sapori, gli odori, i colori, i sogni natalizi dei bambini, la Befana di gennaio, la primavera piena di olandesi, i pergolati che offrivano la loro ombra per sfuggire al caldo opprimente, la sete di conoscenza dell'Accademia di Santa Cecilia, la vera amicizia fra uomo e donna e quella passione che chiamano amore. E' vero, ho avuto un amore ungherese, ma fu un figlio di Roma e forse finì perché Roma non mi perdonò: mi aveva accolto, aveva fatto conoscere alla mia anima la libertà assoluta, anche nella pioggia con raggi scarlatti mi aveva insegnato a volare facendo scintillare i miei occhi; eppure io le fui infedele.

Da allora, se penso a quei nove mesi, qualcosa mi offusca gli occhi, mi afferra il cuore, dissolve i cattivi pensieri, schiarisce i ricordi, dal pianoforte nascono nuove melodie ed è perfino capace di comparire sullo specchio: io sono ROMA - AMOR. La nostalgia dura da 13 anni e durerà finché vivrò. Perché non sono diventata italiana?

Ma perché non so gesticolare bene! Arrivederci!

Csilla Szentpéteri

Így hát leültem a Spagna lépcsőire és láttam John Keatset, amint belefogja kezét a csónak alátka kis szökőkútba és így szól: Rómának dobog a szíve, de ha rohansz, csak a sajátodat fogd hallani.

Pirkadattig bolygottam, álltam ajándíttal a Szent Péter Bazilika üres terén, elképzeltem, hogy a Santa Cecilia Zeneakadémia zongoratermében majd úgy áll a zongora, hogy közben látom az Isten házát és pár nappal később kiderült, hogy tényleg. Bebarangoltam a sikátorokkal teli Trastevere-t, ahová aztán kilenc hónapom keresztül mindennap ajártam, mert azok az íci-píci éttermek, melyek rózsalugások alatt bújtak meg, de a belülről jövő illatok elárulták őket, szóval olyan izekkel ismertem meg, melyet most is érzek izelőimbóim.

Hajnalt öt óra lehetett, mikor visszaszáltam szibadt lábaimmal a Campo dei Fiori-ra, ahol már mozgódtak az árusok. A piac kölapjai fölé felhúzták ponyváikat és elkezdtek kipakolni áruikat. Az egyik friss, ezerszínű virágot locsolta gondosan, majd fém-fa dészákba helyezte azokat, a másik gyümölcsöket becézgette, hogy pirosan mosolyogjanak, volt aki elnyújt ruhákat képzelt újnak, és aki citromkarikát tűzött egy éjjel kifogott nagyhál orrára.

De egyvalami közös volt bennük: mindegyiken volt a boldogság bélyege, a holnap reménye, és ha voltak is anyagi, családi problémáik, azt bizony nem árulták. Attól a naptól fogva, ha megjelenem a piacon, versenyben állt három árus és odáig fajultak a dolgok, hogy kilenc hónapig minden fizetség nélkül vihettem haza az egyikőtől a mézédés gyümölcsöket, a másiktól a ropogós zöldséget, a harmadiktól pedig az utánozhatatlan túrót. És mindnap így fogadtak: come stai bella ragazza?

Irhathék művészetről, templomokról, palotákról és történelemről, hiszen mind ismerem, de azt már megtették helyettem az útkönyvírók, akik talán egyszer sem itak biborszínű Chianti-t, nem ettek pizzán kívül mást, éjjel nem ücsörögtek egy aprócska téren szerenádót hallgatva és nem mártották bele lábukat az ezüstszínű Teverébe. Nem álltak nyitáskor egyedül a Pantheon-ban a kör közepén, nézve a kupolán bekacsintó napfényt, nem surrantak be éjszaka a Fórum Romanum romjaihoz, hogy átéljék Julius Cézár diadalmenetét, nem szármolták meg a Colosseum éjszaka kivilágított ablakait és nem kergettek el olaszul a Caracalla firdőnél lopásra készülő fiatalokat.

Én mindent láttam és mindent megéltem Rómában, az izeket, illatokat, színeket, karácsonyi gyermekálmot, januári Befana-t, leandres tavaszt, a tikkasztó hőség elől menekülve árnyat adó lugásokat, a Santa Cecilia Zeneakadémia tudásszomját, igaz barátságot férfi és nő között és még azt a szenvedélyt is, amit szerelmennek neveznek. Igaz, magyar szerelem volt, de Róma ada, s talán azért ért véget, mert Róma nem tudta megbocsátani, hogy befogadtam, megismertetem a lelkeket az abszolút szabadsággal, esőben is skarlátvörös nap sugarával, megtanított repülni, és a szememet csillogni, s én mégis hűtlen lettem hozzá.

És azóta is, ha csak erre a kilenc hónapra gondolok, szememet valami elködösíti, a szívemet valami összerántja, meglévő gondolataimat eléri, emlékeimet tisztává varázsolja, a zongorán új dallamok születtek és képes még arra is, hogy nevet megmutassa a tükörbe. én vagyok ROMA - AMOR. Homvágyam van 13 éve és lesz, míg létezem. S hogy mégis miért nem tudtam olaszszá válni?

Nos azért, mert nem tudok elég jól gesztikulálni! Arrivederci!

Szentpéteri Csilla